

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 22 lutego 2019 r.

Poz. 1200

WYROK NR II SA/WR 681/17
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 10 stycznia 2018 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:
Sędziowie:

Sędzia NSA Zygmunt Wiśniewski
Sędzia WSA Olga Białek
Sędzia WSA Mieczysław
Górkiewicz (spr.)

Protokolant

Ewa Trojan

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 10 stycznia 2018 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Miejskiej w Kątach Wrocławskich
z dnia 25 maja 2017 r. nr XXXI/411/17
w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania
przestrzennego obrębu Kilianów – Szymanów dla działki nr 201

I. stwierdza nieważność § 6 pkt 3 zaskarżonej uchwały;
II. zasądza od Gminy Kąty Wrocławskie na rzecz strony skarżącej kwotę
480 (słownie: czterysta osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Wojewoda jako organ nadzoru nad działalnością gminną (art. 93 ust. 1 u.s.g. Dz. U. z 2017 r., poz. 1875) wniósł o stwierdzenie nieważności § 6 pkt 3 zaskarżonej uchwały jako podjętej z istotnym naruszeniem art. 37a ust. 1 i 3 u.p.z.p. (Dz. U. z 2017 r., poz. 1073). Zaskarżony przepis zamieszczony w planie miejscowym wprowadza bowiem ograniczenia lub zakazy w zakresie lokalizowania ogrodzeń, podczas gdy powinny one zostać ustanowione odrębną uchwałą, ponadto zaś tzw. ustawa krajobrazowa uchyliła przepis art. 15 ust. 3 pkt 9 u.p.z.p. stanowiący dotychczasową podstawę prawną regulowania tej kwestii w planie miejscowym. Od dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej, to jest dnia 15 września 2015 r., gdy jednocześnie

uchwałę intencyjną podjęto po tym dniu (w nin. sprawie w dniu 11 stycznia 2016 r.), nie jest dopuszczalne ujęcie wskazanej materii w planie miejscowym. Wskazane naruszenie prawa miało charakter istotny w rozumieniu art. 28 ust. 1 u.p.z.p., co skutkuje nieważnością uchwały w przedstawionej części.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej uwzględnienie, w całości podzielając żądanie skargi i przytoczoną w niej argumentację.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Według brzmienia zaskarżonego § 6 pkt 3 planu miejscowego, mieszczącego się w rozdziale zawierającym ustalenia ogólne dotyczące zasad zagospodarowania i użytkowania terenów, zasad ochrony i kształtowania ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody, „ustala się możliwość realizacji ogrodzeń na granicy z terenami dróg: a) ogrodzenia przynajmniej w 2/3 wysokości ażurowe, o prześwicie wynoszącym co najmniej 40% powierzchni ogrodzenia, b) zakaz realizacji ogrodzeń o wysokości przekraczającej 1,8 m, c) zakaz realizacji ogrodzeń z prefabrykowanych elementów betonowych”.

Uchwała w sprawie przystąpienia do sporządzania zaskarżonej uchwały (uchwała intencyjna) podjęta została w dniu 28 stycznia 2016 r.

W art. 7 ustawy z dnia 24 kwietnia 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu (Dz. U. poz. 774), która weszła w życie dnia 11 września 2015 r. (art. 14 tej ustawy), dokonano nowelizacji ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w szczególności poprzez uchylenie punktu 9 w art. 15 ust. 3 oraz dodanie art. 37a – 37e, w których przewidziano możliwość podjęcia odrębnej uchwały ustalającej zasady i warunki sytuowania m.in. ogrodzeń oraz ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane. Według art. 12 ustawy nowelizującej, jedynie podjęcie uchwały intencyjnej przed dniem 11 września 2015 r. uzasadnia stosowanie dotychczasowych zasad sporządzania planu miejscowego. W wyniku omawianej nowelizacji rady gmin utraciły zatem podstawę prawną do regulowania w planie miejscowym zasad i warunków sytuowania m.in. ogrodzeń (art. 15 ust. 3 pkt 9 u.p.z.p., patrz komentarz do art. 15 pod red. A. Plucińskiej - Filipowicz część 64 oraz tamże do art. 37a).

Rację miał zatem skarżący, czego zresztą nie kwestionował organ, że wskazana materia nie powinna być regulowana uchwałą w sprawie planu miejscowego, tym bardziej z uwagi na odrębną i złożoną procedurę podejmowania uchwały krajobrazowej.

Z tych względów zaskarżona część uchwały podjęta została z istotnym naruszeniem zasad sporządzania planu miejscowego (art. 28 ust. 1 u.p.z.p.), co zgodnie z art. 147 § 1 p.p.s.a. (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369) uzasadniało stwierdzenie jej nieważności.

Uwzględnienie skargi uzasadniało przyznanie skarżącemu zwrotu kosztów postępowania sądowego (art. 200 i art. 205 § 2 u.p.z.p.).